

det var de utilfredse med, for de ville have haft det hele på én gang.

Men at det skulle overbevise mig om, at det var fornuftigt, det, de gik og foretog sig, kan jeg da ikke rigtig se fornuften i, for det er jo forbundsstaten, Joschka Fischer og de andre ønsker. Joschka Fischer vil jo have en fælles folkevalgt præsident f.eks., ikke?

Jeg mener, at hr. Sjursen, som talte om historien, fejlbedømmer situationen. Jeg mener ikke, at de betingelser, som EU-Kommissionen har stillet de østeuropæiske lande, vil give en god og forsvarlig social udvikling i disse lande. Jeg mener, det vil føre til tvangsudliciteringer f.eks. i et omfang, som jo vil være meget stort i disse lande, fordi de har været præget af statslig produktion, og som vil skabe stor arbejdsløshed og nedlæggelse af mange landbrug i Polen f.eks.

Jeg kan forstå, at det skaber almindelig munterhed blandt de borgerlige ordførere, det perspektiv. Det synes jeg sådan set ikke er specielt passende; det må jeg sige.

Men hvordan skulle jeg kunne anbefale f.eks. den polske befolkning ved en folkeafstemning at stemme ja til et projekt, som jeg kan se vil være til ulykke for millioner af mennesker i Polen. Altså hvis Polens befolkning stemmer ja ved en folkeafstemning – og jeg mener virkelig, at det skal være en folkeafstemning, det var hr. Dahlgaard, der stillede det spørgsmål, selvfølgelig skal befolkningen da inddrages, det må da være et elementært krav – og hvis Polens befolkning virkelig accepterer de betingelser ved en folkeafstemning, jamen så tager jeg det til efterretning, så accepterer jeg det selvfølgelig også. Det må vi sige.

Men jeg kan da ikke gå ud og anbefale det. Jeg må indrømme, at det forstår jeg heller ikke rigtig at hr. Frank Dahlgaard kan, for det bliver jo med euroen. Så kan hr. Frank Dahlgaard sige, at så kan de prøve ligesom svenskerne at trække det lidt i langdrag, men så hænger de jo i nettet. Og jeg var ligesom hr. Frank Dahlgaard glad for, at vi ikke blev indfanget af det net den 28. september sidste år. Det var vi vist begge to meget enige om. Men så synes jeg da ikke, at vi skal anbefale andre at gå i fælden. Det synes jeg da ikke er klogt.

Og det forstærkede samarbejde om skattepolitik og socialpolitik og sådan noget kan jeg da heller ikke forestille mig at hr. Frank Dahlgaard synes er en god idé med Nicetraktaten. Det var faktisk det, vi var så stærkt imod i forbindelse med folkeafstemningen den 28. september.

Så jeg må sige med al respekt, at det er også, ligesom kæden hoppede af for et øjeblik siden for hr. Frank Dahlgaards vedkommende; men den får han jo nok sat på igen i løbet af debatten.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg forventer bestemt ikke, at hr. Keld Albrechtsen skal erklære, at hvad hr. Joschka Fischer, hvad kommissionsmedlemmer osv. måtte sige og gøre i forhold til Den Europæiske Unions udvikling er specielt fornuftigt. Det forventer jeg overhovedet ikke.

Men jeg forventer dog, at hr. Keld Albrechtsen kan erkende, at Nicetraktaten er et politisk kompromis, og at der rent faktisk er mange regeringschefer, mange parlamentarikere, også parlamentarikere i de nationale parlamenter, der beklager, at man ikke nåede langt videre.

Det beklager jeg sådan set ikke. Jeg synes, det er et udmærket kompromis, også fordi jeg ikke mener, at det skal gå for stærkt, som hr. Keld Albrechtsen har været inde på i debatten.

Men på mig gjorde det faktisk et utroligt stort indtryk, da jeg hørte den tidligere tyske forbundskansler i januar måned på Det Europæiske Folkepartis kongres i Berlin – jeg taler her om hr. Helmut Kohl – næsten trygle Det Europæiske Folkepartis parlamentarikere om at sige ja til Nicetraktaten, fordi de var stærkt kritiske over, at man ikke var nået længere i unionsudviklingen, og måske specielt for nogle af de store landes vedkommende at man ikke havde fået magt nok. Det mener jeg er fakta.

Og det mener jeg også vi som et lille land og som parlamentarikere herhjemme må erkende, fordi vi dog trods alt ønsker – det gør vi i hvert fald i Kristeligt Folkeparti – at se Den Europæiske Unions udvikling som en proces, hvor lande og parlamentarikere rent faktisk bidrager og også bliver nødt til i noget omfang at gå på kompromis for at nå resultater for Europas skyld.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, at vi her i Folketinget skulle arbejde for at tvangsudlicitere hr. Keld Albrechtsen til den polske valgkamp, når de skal til at holde folkeafstemning om EU-medlemskab. Og så skal vi se hr. Keld Albrechtsen gå rundt og agitere nede i Polen for, at hvis de stemmer ja til det her, så får de det lige så dårligt, som de har det i Tyskland og i Skandinavien og i Frankrig og i Italien. Uha, uha. Tænk, hvor dårligt det går. Og hvor